

องค์ที่ 1 ดาบแห่งกระจก

เคียงข้างหมอนนาง
ข้าวางฟากคือหนึ่งดาบใหญ่
อันดาบนั้นเอง
(โคจิกิ)*

* บ้านทีกประวัติศาสตร์สมัยนารา มีจำนวนสามเล่ม มีจุดเริ่มต้นจากการที่พระเจ้าจักรพรรดิเท็นมู (ค.ศ. 631-686) เป็นผู้สั่งการให้โอตะโนะฮาระ ข้าหลวงผู้มีชื่อเสียงที่มีความทรงจำดี ได้ฟังเรื่องใดครั้งหนึ่งแล้วก็จะจดจำได้ไม่มีลืม ท้องจำเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติของราชวงศ์และขนบธรรมเนียมประเพณีดั้งเดิม มาถึงสมัยของพระเจ้าจักรพรรดิเก็นเมย์ (ค.ศ. 661-721) ได้มอบหมายให้โอโนะยาสุมาโระทำการรวบรวมขึ้นเป็นเล่ม เสร็จสิ้นในปี ค.ศ. 712 ถือเป็นบันทึกประวัติศาสตร์ที่เก่าแก่ที่สุดของญี่ปุ่น ใจความเอนเอียงไปในทางให้การสนับสนุนระบอบการปกครองโดยจักรพรรดิ นอกจากเรื่องราวตามประวัติศาสตร์แล้ว ยังมีกรกล่าวถึงเทวดานาน เรื่องเล่า หรือบทกลอนอีกด้วย

บทที่ 1 คำสัญญา

- 1 -

สีหน้าโทโอบโกละในตอนนั้นช่างแทนคำว่าหน้าบูดได้เป็นอย่างดี แก้มทั้งสองแดงป่อง ปากเม้มเซิดจนหาวิ้วแววความน่าเอ็นดูไม่พบ ลงเอยเช่นนี้กระทั่งเลื้อยแดงอมส้มตัวใหม่เอี่ยม สายคาดเอวสีเขียวใบไม้อ่อน และด้ายสีซึ่งผูกเป็นปมผีเสื้ออยู่บนผมให้สมกับเป็นชุดออกงานสำคัญของปี ก็กลับกลายมาช่วยเสริมสีหน้าบึ้งตึงนั้นให้โดดเด่นขึ้นเท่านั้นเอง

นิสัยที่ยามมีเรื่องสนุกสนานก็จะหัวเราะจนเต็มเสียง ยามมีเรื่องเศร้าก็จะร้องไห้เต็มแรงนั้นเป็นเหมือนธาตุแท้ของเด็กหญิงผู้นี้ ไม่ว่าแมนมหาทาเมะจะสอนให้สำรวมตนเช่นไรก็ดูจะไม่เข้าหูโทโอบโกละแม้แต่น้อย ทาฮาเมะกล่าวขึ้นอย่างเหนื่อยใจ

"ถึงจะตื้อตึงไป ไม่ได้ก็คือไม่ได้เจ้าคะ ฮิเมะ* เองก็อายุสิบสองปีแล้ว เรื่องเช่นนี้ไม่ต้องพูดให้มากความก็ควรจะเข้าใจเสียที โอโกละไม่ได้รับอนุญาตให้ไปที่ตำหนักนะเจ้าคะ"

* คำเรียกหญิงในตระกูลสูงศักดิ์ แต่ไม่ใช้กับธิดาของกษัตริย์หรือพระเจ้าจักรพรรดิ

10 ตำนานระบำวิหค 1

โทโอโกะเซ็ดคางพร้อมกบโดกกลับ

"ใครพูดเรื่องนั้นกัน ข้าบอกว่าถ้าพาโอคุนะไปไม่ได้ ตั้งแต่ปีนี้ข้าก็จะ
ไม่ไปด้วยต่างหากล่ะ"

"เห็นแก่ข้าที่เถอะ..."

เสียงฝีเท้าดังเบาๆ มาจากระเบียงหน้าห้อง แล้วมาโทโนะผู้เป็นมารดา
ซึ่งคลุมผืนผ้าไหมไว้บนไหล่ก็เยี่ยมหน้าเข้ามา

"แหม โทโอโกะล่ะก็ มัวโอเอ้อะไรอยู่อีก นี่จะไปกับแล้วนะ คนของ
ตระกูลใหญ่ก็ใกล้จะมาถึงแล้วด้วย"

โทโอโกะแสดงท่าทีลังเลต่อผู้เป็นแม่วุ่นหนึ่ง หากก็ยังต้องชกสีหน้า
ต่อ

"ท่านแม่ ทำไมถึงพาโอคุนะไปตำหนักบนเขาด้วยกันไม่ได้ล่ะคะ
โอคุนะก็เป็นลูกท่านพ่อท่านแม่ไม่ใช่หรือ ท่านพอกับท่านแม่เป็นคนพูดเอง
แท้ๆ ทำไมมีแต่โอคุนะคนเดียวที่ไปพบท่านมิโกะใหญ่ไม่ได้ล่ะคะ อย่างนี้
ไม่ยุติธรรมนี่นา ใช้ได้ที่ไหน"

มาโทโนะและทาฮาเตะต่างสบตากันอย่างลำบากใจ

"ข้าอยากได้เหมือนกับที่โอคุนะได้ค่ะ ไม่นั่นที่บอกว่าโอคุนะเป็นลูกบ้าน
เราก้เท่ากับเป็นเรื่องโกหกสิ ปีนี้ให้โทโอโกะอยู่กับบ้านเถอะค่ะ"

"โทโอโกะ การไปต้อนรับปีใหม่พร้อมกับท่านมิโกะผู้อารักษ์ถือเป็นพิธี
สำคัญที่สุดสำหรับคนตระกูลทาจิบานะเช่นพวกเรา เมื่อเจ้าเกิดมาในบ้าน
ของตระกูลจ้าวแห่งมิโนะ* เจ้าก็ไม่อาจปฏิเสธหน้าที่นี้ไปได้หรอกนะ"

"แต่ว่า..."

"มานั่งตรงนี่ซิ โทโอโกะ"

มาโทโนะเข้ามาในห้องแล้วย่อตัวลงนั่งคุกเข่าเตรียมจะกล่าวสั่งสอน
ด้วยเห็นว่าควรจะให้ชัดเจนไปเสียจะดีกว่า ทั้งบุตรสาวของตนก็สว่างเลย
วัยที่จะใช้ความไม่เพียงสามมากลบเกลื่อนได้แล้ว

"โอคุนะไม่ใช่คนของตระกูลเรา เรื่องนี้ไม่ถือเป็นความลับ และเจ้าก็

* เขตการปกครองหนึ่งของญี่ปุ่นยุคโบราณ ปัจจุบันอยู่ทางตอนใต้ของจังหวัดกิฟุและบางส่วนของจังหวัดนากาโนะ

คงรู้ที่อยู่แล้วใช่ไหมว่าโอคุนะไม่ได้สืบสายเลือดของทาจิบานะ"

ริมฝีปากที่เข้มแน่นของโทโอะโกะสั่นระริกน้อยๆ

"ท่านแม่ ก็ท่านเป็นคนพูดเองว่า..."

"โอคุนะเป็นลูกบ้านเราแน่นอน ทั้งตัวแม่และท่านพ่อต่างก็คิดเช่นนั้นจากใจ แต่ท่านะ ปัญหาไม่ได้อยู่ตรงนั้นหรอก ผู้เกิดในตระกูลจ้าวคือผู้มีหน้าที่สำคัญต้องปกป้องแคว้นมิโนะ และโอคุนะก็ไม่มีทางเลือกจำเป็นต้องมาแบกรับหน้าที่โดยสายเลือดของทาจิบานะ เจ้าและโอคุนะไม่เหมือนกันหรอก เจ้าเป็นหญิงตระกูลทาจิบานะซึ่งถูกกำหนดมาให้สืบทอดพลังของท่านมิโกะใหญ่ ยามนี้เจ้าควรจะรู้จักนึกคิดให้ดีได้แล้ว"

"...หน้าที่โดยสายเลือดของทาจิบานะคืออะไรหะคะ"

"แล้วเจ้าจะรู้เองเมื่อถึงเวลาที่เจ้าเป็นผู้หญิงแล้ว"

พูดแล้วมาโทโนะก็ถอนใจสั้นๆ ใจหนึ่งก็นึกอยากให้นบุตรีได้ชื่นชมวันเวลาอันเปี่ยมสุขไร้เดียงสาได้ยาวนานกว่านี้

"หน้าที่ในตอนนี่คือการขึ้นตำหนัก จะมาคือตั้งไปก็ไม่ดีมีประโยชน์ หากเข้าใจแล้วเจ้าก็รีบไปใส่รองเท้าเสียเถอะ ท่านพ่อรออยู่ที่ข้างนอกแล้ว"

ยามที่มารดาพูดเสียงซึ่งซังเช่นนี้ยังจะน่าเกรงขามกว่าผู้เป็นพ่อเสียอีก สมแล้วกับที่เป็นหลานของท่านมิโกะใหญ่ โทโอะโกะก็ได้แต่ทำตามอย่างไม่เต็มใจนัก เมื่อลากเสียง 'ค่า' รับค่าแล้วก็สะบัดชายเสื้อเดินออกไปจากห้อง

ฝ่ายมาโทโนะซึ่งมองตามหลังบุตรสาวไปก็รำพึงในใจว่าการปล่อยให้โทโอะโกะพรวดเอยถึงโอคุนะเช่นนี้ต่อไป เห็นจะไม่เป็นการดีในภายหน้าแน่

ตัวโอคุนะเองนั้นจะเข้าไปในห้องที่แว่วเสียงเตียงกันก็ไม่ได้ หากจะหนีหน้าไปที่อื่นก็ไม่ใช่การดี จึงได้แต่เดินวนเวียนไปมาอยู่ใต้แสงสลัวของระเบียง วันสิ้นปีได้ล่วงมาถึงพลบค่ำแล้ว เปลวไฟบนคบเพลิงต้นกระพ้ออยู่ในอากาศอันเย็นยะเยียบ ส่องสว่างไปยังแถวขบวนของผู้คนในสวนหน้าอันอึกทึกไปด้วยเสียงเครื่องอานม้าที่กระทบกัน และเสียงพูดคุยอันร่าเริง

12 ตำนานระบำวิหค 1

เมื่อแต่ละคนรีบเหล้าไปดื่มดั่งที่เคยเป็นมาในคืนสุดท้ายของแต่ละปี

โอรุณะหาได้บอกกับโทโอโกะว่าตนอยากจะติดตามไปด้วยแต่อย่างไร ตัวเขาเองนั้นรังเกียจการทะเลาะเบาะแว้งและการทำตามอำเภอใจตนเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดที่ก่อความบาดหมางขึ้นในครอบครัว หากทำได้เขาก็อยากจะหลีกเลี่ยงจนสุดความสามารถ

ตรงข้ามกับนิสัยเช่นนั้นของโอรุณะ โทโอโกะกลับเป็นผู้กระโจนเข้าไปในตาได้ฝูงนเสียว โอรุณะมักจะคิดว่าตัวเองเป็นเหมือนผีเสื้อของโทโอโกะก็จริง แต่โทโอโกะก็คิดว่าตนเสียวอีกที่เป็นปากเป็นเสียงแทนโอรุณะซึ่งคอยแต่ปิดปากเงียบ และคงเพราะเหตุนี้เองที่ทำให้โอรุณะเป็นฝ่ายยอมลงให้มาตลอด เมื่อเห็นเด็กหญิงออกมาจากห้องด้วยสีหน้าผิดหวัง เขาจึงแอบนึกโล่งใจก่อนจะวิ่งไปหาอีกฝ่าย

"ยังงี้ก็ไม่ได้"

โทโอโกะพูดพลางไหล่ตลก

เมื่อยืนเรียงกันก็จะเห็นได้ว่าทั้งส่วนสูง ช่วงไหล่ กระทั่งความยาวของเส้นผมของเด็กทั้งสองแทบจะไม่ต่างกันเลย ราวกับเป็นตุ๊กตาจีน* ชายหญิงชุดเดียวกันที่แตกต่างกันเพียงสีเสื้อที่สวมอยู่เท่านั้น แต่ใ้ว่าใบหน้าของทั้งคู่จะคล้ายคลึงกันแต่อย่างไร ขอเพียงมองหน้าให้ชัดเจนก็ไม่มีใครเข้าใจผิดคิดว่าเด็กทั้งสองเป็นฝาแฝดกันแน่นอน

ในขณะที่ไม่ว่าใครก็มองออกว่าโทโอโกะมีควักโค้งบ่งบอกถึงนิสัยอันร่าเริง และวงหน้ามกับคางเล็กอันเป็นลักษณะเฉพาะของคนในตระกูล แต่กลับไม่มีผู้ใดในแถบนี้เคยพบเห็นคนที่มิใช่หน้าคล้ายคลึงกับโอรุณะเลย

โอรุณะมองใบหน้าของโทโอโกะพลางกล่าวว่า

"แน่นอนอยู่แล้ว ขนาดคนในตระกูลเองยังมีแต่สายตรงที่ได้รับอนุญาตให้ขึ้นตำหนักได้เลยนี่ อีกอย่าง ข้าไม่อยากไปพบหน้าคนใหญ่คนโตอย่างท่านมิโกะหรอก อยู่กับบ้านยังสบายใจกว่ากันตั้งเยอะ"

"อย่าพูดจาโง่ๆ อย่างนั้นเลยนะ"

* ชุดหมี่ตุ๊กตาซึ่งชาวญี่ปุ่นจะนำออกมาประดับบ้านในเทศกาลเด็กผู้หญิง วันที่ 3 มีนาคมของทุกปี

โทโองะสายศิระชะจนด้ายปมผีเสื้อที่ประดับอยู่บนผมสะบัดไปมา
 "ผู้ใหญ่ที่ชี้โก่งไปหมดทุกคน เวลาไม่มีอะไรปากก็บอกว่าเป็นลูกบ้าน
 เราไม่มีการแบ่งแยก แต่สุดท้ายก็เท่านั้น ถ้าพูดอะไรไปแล้วก็ต้องรักษาคำพูด
 ของตัวเองถึงถึงจะถูก เจ้าก็คิดเหมือนกันใช่ไหม"

"ถ้าพวกท่านปิดเรื่องที่ข้าเป็นลูกเลี้ยงไว้ลึถึงจะนับว่าชี้โก่ง เรื่องที่ข้า
 เป็นเด็กเก็บมาเลี้ยงก็เป็นเรื่องจริงนี่นา"

โองุนะพูดเหมือนไม่ใส่ใจเรื่องใหญ่ โทโองะจึงจ้องเขากลบอย่างโกรธซึ่ง
 "พอถึงวันนี้ที่ไรเจ้าก็เอาแต่คิดแบบนี้ทุกทีสิน่า ระหว่างที่ข้ากับท่านพ่อ
 ท่านแม่ขึ้นไปบนเขา เจ้าก็มัวแต่คิดไปเรื่อยใช่ไหมว่าตอนนี้แม่แท้ๆ ของตัวเอง
 จะอยู่ที่ไหนกัน นั่นแหละที่ข้าไม่ชอบ"

"ไม่ใช่สักหน่อย" โองุนะพูด หากเสียงก็อ่อนลงอย่างเห็นได้ชัด

"ข้าคิดว่าจะ ถ้ารู้ไปเสียเลยว่าเป็นลูกของใครคงจะปลดปล่อย
 โลงใจกว่านี้เยอะ แล้วท่านมิโกะใหญ่ก็มีพิธีทำนายสำหรับวันขึ้นปีใหม่ด้วย
 อย่างการทำนายฝันหรือทำนายดวงดาว บางทีก็เผาขึ้นกระดูกเพื่อดูคำทำนาย
 ด้วยนะ อุตส่าห์นึกว่าถ้าลองขอร้องท่านมิโกะใหญ่ดูอาจจะได้เบาะแสบอะไร
 บ้าง แต่กลับมาห้ามกันแบบนี้มันน่าโมโหไหมล่ะ"

โองุนะฟังแล้วก็หัวเราะเล็กน้อย

"อยู่ๆ จะไปขอท่านได้ยังไงกัน คนที่จะเข้าพบท่านได้ต้องเป็นคนใน
 ตระกูลใช่ไหมล่ะ โทโองะคิดไม่เป็นเรื่องแบบนี้ได้ยังไงกัน"

"ไม่เห็นจะเป็นไร ก็ช่างเขาลิ"

โทโองะเซ็ดหน้าพร้อมกับกล่าวประโยคอันสมกับอุปนิสัยตนเป็นที่สุด
 โองุนะจึงพูดด้วยน้ำเสียงปลดปล่อยใจ

"ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น แม่ของข้าก็คือท่านแม่มาโทโนะผู้เดียวเท่านั้น
 ข้าคิดอย่างนั้นจริงๆ นะ คนเป็นแม่หมายถึงคนที่ให้น้ำนมใช่ไหม แล้วยัง
 ข้าก็เกิดมาจากนมไม่ใช่หรือ"

เรื่องลือเลือนอย่างหนึ่งที่พูดกันในครอบครัวมาเนิ่นนานแล้วก็คือเรื่อง
 ที่ว่าโองุนะพักมาจากไซบีใหญ่ในรังนกที่ลอยมาตามแม่น้ำนั่นเอง โทโองะ

จึงยิ้มออกในที่สุด

"ถ้างั้นก็แล้วไป เจ้าอย่าลืมที่ตัวเองพูดไว้ด้วยล่ะ"

"เจ้าก็ไปขึ้นเขาเถอะ ข้าจะไปรอที่คฤหาสน์ของท่านจ้าวแคว้นเหมือนเมื่อปีก่อน ตอนนั้นในเมืองมีนายช่างจากเมืองหลวงมาสร้างเขื่อนกันแม่น้ำเพื่อทำบึงอยู่ด้วย ได้ยินว่าก่อสร้างกันใหญ่โตทีเดียว ข้าตั้งใจไว้นานแล้วว่าจะไปดูให้ได้"

แม้ในยามนี้ยังเป็นเพียงความใคร่รู้ของเด็กซึ่งยังไม่ประสีประสา หากโอกุนะก็แสดงความสนใจในงานก่อสร้างเป็นพิเศษ เมื่อได้ยินว่าที่ใดกำลังสร้างเรือนอยู่เป็นต้องออกปากขอไปดูเสียทุกครั้ง และโทโอโกะซึ่งอยากจะทำตัวเหมือนโอกุนะไปทุกอย่างก็ไม่รอช้า รีบเห็นด้วยในทันที

"ฮะ ข้าก็อยากดูด้วย กลับมาจากเขาเมื่อไหร่ไปดูด้วยกันเถอะ ถ้าแอบไปก่อนคนเดียว ข้าจะโกรธจริงๆ นะ เข้าใจไหม"

"รู้แล้วนะ"

โอกุนะตอบอย่างไม่คิดจะขัดคอ และคงเพราะการโต้ตอบเช่นนี้เองที่ทำให้ทั้งสองอยู่ด้วยกันเสมอมา

"อ้าวๆ ฮิเมะของเราเลิกเล่นด้วยอมเสด็จลงมาแล้วรี"

ขบวนเดินทางได้จัดแถวตระเตรียมคบเพลิงไว้พร้อมแล้ว เมื่อโอเนทสึอิโกะ จ้าวเมืองฝั่งเหนือผู้รอท่าอยู่บนหลังม้าเห็นโทโอโกะออกมาจากเรือนก็พูดขึ้นด้วยเสียงอันดัง

"แต่องค์ทรงเครื่องเรียบร้อยแล้วสินะ ไหน ให้พ่อดูชัดๆ หนอยชิ อิม... งามมาก ว่ายังงั้นละโทโอโกะ จะขี่ม้าไปกับพ่อไหม"

โทโอโกะเซิดหน้า ไม่สนใจคำหยอกเ้าของบิดาพร้อมกับเดินไปยังม้าของตัวเอง คงเพราะเป็นบุตรสาวคนเดียว ผู้เป็นพ่อจึงมักตามใจไปเรื่อย จนพักนี้เริ่มจะถูกฝ่ายลูกสาวเมินข้างเล็กน้อย หากเจ้าตัวก็ดูจะไม่รู้สึกตัวเสียที่

"ใจดำกันเหลือเกิน แล้วนี่โกรธอะไรมางั้นรี" จ้าวเมืองหันไปถามภรรยา

ของตน

"เด็กคนนั้นต้องจะพาโอคุนะไปด้วยกันให้ได้คะ"

"ช่วยไม่ได้หรอกที่เด็กๆ จะคิดอย่างนั้น แต่เราต้องรีบแล้ว ปล่อยให้ท่านจ้าวแคว้นรอนานจะเป็นการเสียมารยาท"

โอเนทสึฮิโกะตะโกนแจ้งให้ออกเดินทาง แล้วคนทั้งหลายก็พากันชักม้ามุ่งไปในความมืดของคืนข้างแรมอันเป็นวันสิ้นปี หัวขบวนนำแถวด้วยแสงคบเพลิงพลางขานร้องด้วยเสียงทุ้มต่ำ มาโทโนะชักม้าขึ้นมายุ่งข้างสามี่แล้วเอ่ยขึ้น

"เราเองก็ควรจะคิดกันได้แล้วว่าจะให้โอคุนะทำอะไรต่อไป ข้าเองก็เคยคิดว่ายังเร็วอยู่นัก แต่เด็กสองคนนั้นก็อายุสิบสองแล้ว"

"สิบสองรี อีม ยังเด็กอยู่เลยนี่"

"ถึงตอนนี้จะยังเป็นเด็กอยู่ แต่เด็กๆ ก็เติบโตเร็วกว่าที่คนเป็นพ่อแม่คิดไว้เสมอค่ะ"

"จริงของเจ้า โอคุนะงั้นรี..."

ในสายตาจ้าวเมือง โอคุนะเป็นเด็กที่ไม่ค่อยจะแสดงตนให้โดดเด่นนักเวลาที่โทโองะก่อปัญหา เขามักจะอยู่เคียงข้างเหมือนเป็นเงาตามตัวก็จริง แต่เจ้าตัวเองแทบจะไม่เคยก่อปัญหาด้วยลำพังตนคนเดียว และจ้าวเมืองก็เห็นว่านั่นไม่ใช่อุปนิสัยที่เด็กชายควรจะมี

"เด็กคนนั้นเรียบร้อยเกินไป คงไม่เหมาะที่จะเป็นนักรบหรือ ใ้ไปเรียนวิชาความรู้กับอาจารย์ดีๆ น่าจะเข้าท่ากว่าก็เป็นได้"

มาโทโนะรับคำอย่างเห็นด้วยก่อนจะรำพึงขึ้น

"เด็กคนนั้นเป็นเด็กดีจริงๆ ค่ะ ชำรักเอ็นดูเหมือนลูกในไส้ ตั้งแต่ตอนยังเป็นทารกพูดจากันไม่รู้ประสา แยกยังไม่เคยทำให้ข้าเดือดร้อนใจยามเลี้ยงดูเลย เหมือนกับรู้แกลใจเสียแล้วว่าตนมีฐานะอย่างไร ดวงตาของแกช่างเฉลียวฉลาด ช่างอดทนอดกลั้น... ข้าอยากให้เด็กคนนั้นมีความสุขจริงๆ นะคะ อย่าให้แกต้องมาจบอยู่แค่การเป็นลูกน้องผู้อื่น แต่เมืองนี้ก็ให้ความหวังเช่นนั้นกับแกไม่ได้ คงมีแต่ต้องส่งเข้าเมืองหลวงไป"

16 ตำนานระบำวิหค 1

"พักนี้ที่เมืองของท่านจ้าวแคว้นมีคนเมืองหลวงเข้าออกกันหนาตา อาจ จะพอลาเส้นสายอะไรได้บ้าง ไว้ข้าจะลงไปถามดูก็แล้วกัน"

ลงต้องส่งโอคุนะไปที่อื่น ไม่รู้ว่าคราวนี้โทโอโกะจะฉุนเฉียวร้องให้ โวยวายสักแค่ไหน มาโทโนะลองคิดดูแล้วก็นึกภาพออกได้อย่างง่ายดาย นาง กล่าวพลางยิ้มเศร้า

"คะ ถึงจะปวดใจไม่น้อยที่ต้องพรากเด็กสองคนนั้นจากกัน แต่นี่ก็เป็น หนทางที่ดีที่สุดสำหรับทั้งคู่ ตอนนี้อาจจะหยอกเย้ากันแล้วนำเอ็นดูก็จริง แต่อีกหลายปีให้หลังก็จะทำเช่นนี้ไม่ได้อีกแล้ว หากถึงเวลาที่โทโอโกะรู้ว่า บุตรหญิงของท่านจิวานะถูกกำหนดมาให้ไม่อาจมีความรักตั้งใจตนได้... หาก ยามนั้นโทโอโกะมีคนในดวงใจอยู่แล้ว เด็กคนนั้นก็จะต้องเจ็บปวดใจ ยิ่งขึ้นเท่านั้นเอง"

พูดแล้วมาโทโนะก็รีบยิ้มปาก ก่อนจะชำเลืองมองว่าผู้เป็นสามีรับฟัง คำพูดเหล่านั้นด้วยท่าทีเช่นไร ด้วยรู้ตัวถึงความหมายอันล่อแหลมในคำกล่าว ของตน หากฝ่ายโอเอนทสึโอโกะนั้นก็กำลังคำนึงถึงปัญหาทางการเมืองระหว่าง มิโนะกับองค์ราชาของเมืองหลวง จึงเพียงตอบรับคำกลับอย่างเหม่อลอย

"ใช่แล้ว จริงตามที่เจ้าพูด..."

มาโทโนะถอนใจสงบอารมณ์หงุดหงิดของตน พร้อมกับนั้นก็ตกลงใจ ว่าจะไม่พูดกับผู้เป็นสามีไปอีกพักใหญ่

ทาจิวานะเป็นสายตระกูลฝ่ายหญิงซึ่งมีโอโกะใหญ่ผู้อารักษ์เป็นศูนย์กลาง ต้นตระกูลนั้นเก่าแก่อ่อนนับไปถึงก่อนสมัยที่บุตรสุดท้องของมหาเทพแห่งแสง จะขึ้นครองอาณาจักรในมาโฮโรบะของโทโยอาชิฮาระเสียอีก คาบุเนะฮิโกะ ซึ่งมีชื่ออยู่ในบันทึกที่เมืองหลวงในฐานะจ้าวแคว้นมิโนะก็รับตำแหน่งดังกล่าว นี้ด้วยการเป็นชายแต่งงาน ผู้ที่เป็นผู้สืบตระกูลอันแท้จริงนั่นคือฝ่ายหญิงซึ่งเป็นภรรยาต่างหากเล่า และไม่ว่าเมื่อใด ผู้กุมอำนาจที่แท้จริงของมิโนะก็คือ ท่านมิโกะใหญ่ซึ่งบวงสรวงเทพประจำตระกูลที่เขารักษ์นั่นเอง

หากมิโกะใหญ่ผู้อารักษ์ไม่ใคร่จะออกจากตำหนักซึ่งอยู่ลึกเข้าไปใน